

Z konce a počátku osmanského vládce – Poslední dny sultána Ahmeda I. roku 1617

Adam Böhme

Tato poezie pojednává o posledních dnech osmanského sultána Ahmeda, který vládl na počátku 17. století. Sultán Ahmed nastoupil na trůn po svém zesnulém otci ve věku 14 let. Je známý coby ten, který zastavil krveprolití bratrů poté, co dotyčný sultán nastoupil na trůn. Dále je také známý z vybudování Modré mešity v Istanbulu a také coby manžel Kösem Sultán, nejmocnější sultánky v historii Osmanské říše. Ahmed byl velice milým a nábožensky založeným člověkem. Měl rád svoji rodinu a převážně Kösem, která se stala i jeho manželkou (neobvyklé pro osmanské vladaře). Zemřel v listopadu roku 1617 na tyfus ve věku 27 let. Po jeho smrti začala několikaletá nestabilita v říši, kterou ukončil až jeho syn Murad IV.

Ó, krásná nebesa, jak jste líbezná,
jak zářivý jest půlměsíc, jenž Alláh sem seslal.
Kéž bych byl tak silný, abych vzlétl jak šelma vítězná,
abych hvězdy objímac moh a své děti chrániti
a mou lásku, mou Kösem, kterou mi sem Bůh seslal.

Onoho večera ve své komnatě byl jsóm,
u svého stolu, kde jsem po mapě prstem přejížděl,
a křeč, v mém břiše, opět urputně nastala.

Nevěříc a bolestíc, chladná noc nastala,
vločky a bílý sníh, jež padaly z nebes,
tak blízko, můj balkón, jen další krok do nebes.

Kde však můj klid, klid a štěstí je?
Kde má radost a milování jsou právě?
Tehdy večer jsem ji očekával, tu s andělskou tváří,
tu lásku, která vše oslní svou září,
tu moji Kösem, která radost a syny dala mi.

Zrcadlo přede mnou stálo, to sklo veliké,
stál jsem tu tak jiný, tak starý a nemocný,
plnovous měl jsem, pleť bělou, nyní tak bezmocný.

Přišla v šatech červených, úsměv a radost s sebou měla,
lehce mne objala, sílu mi dodala zcela,
noc krásná byla, s hvězdy za našem pozadí.

Vše však má svůj konec, v noci i tehdy,
v posteli vedle Kösem, bolest mě začala zabíjet,
vstal jsem a šel ke stolu svému, křeč mě začala urkutně svíjet.
Stát jsem nedokázal, na zem jsem padl,
Kösem spala stále, já z křečí oči zavřel nechtěně.

Čas uplynul, zimou jsem strnul svému,
Kösem mne vzbudila, strachem a nejistotou byla,
vzala mne, opatrně, do rajských zahrad Edenu.

Zahrady krásné byly, sněhem pokryté stále opakují,
zima vše mrazila, včetně mě samového,
šel jsem do zahrad, kde se má mysl a duše pohybují.

Tak blízko a daleko, na počátku a na konci,
já, pádišáh, na kolena padl jsem,
má milá mě sevřela, s pláčem z svých slz.
„Nebud' smutná,“ pravil tichejíc jsem.
„Krásný život měl jsem, se září tvých tváří.“

„Však tys vedla mě, ruku mi podala,
v temnotě a ráji, i na konci a nových počátcích,
syny a dcery dalas mi, s láskou a důstojností,
a mně úsměv vykouznila nadějně.
Nyní Alláh povolává mě, do svého ráje,
zde můj konec je a tam nový počátek.
S mou lítostí a s mou nadějí,
s klidnou a čistou duší,
naše děti chrániti musíš ti
a staeťou říši, které jsem věrně vládl,
vše nyní předávám ti do tvých rukou.“

Již jsem můj konec ucítil,
proužek krve z mých úst,
bolest jemně ustávala
a mé oči, ba nechtíc,
pomalu zavíraly nadobro.

Jež toto konec, jež toto bájně místo z Koránu?
V temném tunelu procházím se, v záři mých slz,
avšak s potěšením, že mne můj Bůh přijal.
Ráj či nebe, to jest náš počátek,
místo, kde mě mé oči vždy provází
a kde vždy se mnou budou ti mí milovaní,
ať už v nebeské záři či u poklidné večeři.

Slzy mých milovaných, které uronily,
však to je zbytečné, vždyť já nezemřel,
pouze přecházím do světa jiného,
do světa krásnějšího a zářivějšího.
V nebeské pláči mých a mého Boha,
ten, který mne vždy pod křídly měl,
tomu děkuji za vše v životě.

Kéž by tak všichni smýšleli,
v tomto pokušení a v tomto ohledu,
kde nás Alláh přijímá ke svému stolu,
kde nám daruje potěšení nebeského.
Lásky jsem oplýval a stále budu,
mých přátel i mé rodiny,
to jest můj příběh na Zemi,
kde jsem svůj začátek i konec prožil
a zde opět nový počátek.